

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Кубрат , 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КУБРАТ, II - РИ СЪСТАВ в публично заседание на десети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана П. Петрова Енева

при участието на секретаря Павлина П. Петрова
като разгледа докладваното от Диана П. Петрова Енева Гражданско дело № 20203320100382 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Обективно съединени искиове с правно основание в разпоредбата на чл. 124, ал.1, предл.второ ГПК, във вр. с чл.240 и чл. 86 ЗЗД, предявени по реда на чл.422 ГПК. На основание чл.78, ал.1 ГПК претендира разноски по заповедното и настоящото дело.

Ищецът - „Първа инвестиционна банка” АД, ЕИК 831094393, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Н.В.Н. и С.А.П., в качеството на изп. директори чрез пълномощник Л.К.С. – управител на „ПИБ“ - АД - клон Разград, с процесуален представител Д. И. Д. – юрисконсулт, като твърди, че в изпълнение на Договор за банков кредит № ***/ 21.03.2011 г., сключен между ищцовото дружество и И.Т.И. и З. К. И., и двамата в качеството на кредитополучатели, банката е предоставила на кредитополучателите кредит в размер на 2 250.00 евро, а кредитополучателите се задължили да погасят кредита чрез заплащане на 60 месечни вноски съгласно погасителен план, представляващ Приложение № 1, неразделна част от договора, с краен падеж 10.03.2018 г. Поради това, че и след изтичане на крайния срок на договора кредитополучателите не са изпълнили задължението си да погасят кредита, ищецът е подал заявление за издаване заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу длъжниците, образувано в ч. гр. д. № 438/2018 г. по описа на РС–Кубрат. По цитираното дело съдът е постановил разпореждане и издал заповед за незабавно изпълнение за сумите: главница от 2 083.88 евро, ведно с законната лихва считано от датата на завеждане на заявлението – 20.07.2018 г. до изплащането на дълга; 907.88 евро – изискуема договорна лихва за периода 10.03.2013 г. до 10.03.2018 г.; 1565.09 евро - изискуема наказателна лихва, начислена за периода 10.02.2012 г. до 19.07.2018 г. вкл. и за разноски по производството в размер на внесената държ.такса от 178.25 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева. Поради това, че издадената заповед за незабавно изпълнение е била връчена на длъжниците по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК и в изпълнение указанията на съда, ищцовото дружество предявява настоящата искова молба, с която моли съда да приеме за установено по отношение на ответницата, на която издадената срещу нея Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК № 239/ 23.07.2018 г. по ч.гр. дело № 438/ 2018 г. на РС – Кубрат е връчена при условията на чл. 47,

ал. 5 ГПК, че тя дължи на ищцовото дружество претендираните с нея суми, както те са посочени, и я осъди да заплати направените в заповедното и в настоящото производство разноски.

Ответницата - З. К. И., ЕГН *****, с пост./ наст. адрес в ***, редовно уведомена, чрез назначен ѝ на основание чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адв. Р.П., АК – Разград, в дадения 1-месечен срок, представя писмен отговор, постъпил в съда с вх. № 2480/ 05.11.2020 г., с който заявява становище за допустимост, но неоснователност на исковите претенции към ответницата, която определя като поръчител, на основание чл. 147, ал. 1 ЗЗД, поради изтичане на преклузивния 6-месечен срок; като евентуални заявява възражения за изтекла обща 5-годишна погасителна давност за част от главницата и изцяло за начислените възнаградителна и наказателна лихви.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, обсъдени по реда на чл.235 ГПК във връзка с доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното: От приложените към исковата молба и приложеното ч.гр.дело № 439/ 2018 г.по описа на РС – Кубрат, приети като доказателство по делото в заверени фото-копия, Договор № ***/19.03.2011 г. за банков кредит, сключен между „Първа Инвестиционна Банка“ – АД, от една страна като кредитор, и И.Т.И. и ответницата З. К. И., от друга като кредитополучатели, се установи по несъмнен начин, че по силата на същия на ответницата и съпругът ѝ, банката е предоставила кредит в размер на 2 250.00 евро, преведени по тяхна кредитна сметка в същата; кредитополучателите са се задължили да върнат сумата, ведно с възнаградителна лихва, чрез 84 месечни погасителни вноски в размер на 45.40 евро, всяка една, включващи главница и възнаградителна лихва, до пълното погасяване на задължението с последна вноска – 10.03.2018 г., съгласно погасителен план - Приложение №1, неразделна част от договора, приложен по делото. Кредитополучателите, една от които отв. И., преустановили обслужване на кредита след последно извършен от съдлъжника Иванов превод на сумата 153.18 евро на 27.05.2013 г., оставайки задължени за предходно падежирали погасителни вноски, считано от 10.02.2012 г. по отношение на дължимата главница, и считано от 10.03.2013 г. по отношение на дължимата възнаградителна лихва, както и за всяка следваща погасителна вноска, включващи главница и възнаградителна лихва, към момента на настъпване на договорната изискуемостта на цялото вземане – 10.03.2018 г. Изпълнение не е последвало и след настъпване на крайния срок на договора – 10.03.2018 г.

Договорът, не оспорен от ответницата, носи подписите на двете страни.

Поради това, че кредитополучателите не погасили задълженията си по договора за банков кредит, ищецът, представяйки извлечение от счетоводните си книги, установяващо вземането на банката по цитирания договор, е поискал издаването на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист с заявление вх. № 1998/ 20.07.2018 г., образувано за разглеждане в приложеното по настоящото ч.гр.дело № 438/ 2018 г. по описа на РС - Кубрат.

Към датата на подаване на заявлението в съда – 20.07.2018 г., кредитът е с настъпил на 10.03.2018 г. краен падеж, т. е. вземането е било изискуемо. По образуваното ч.гр.дело № 438/2018 г. по описа на РС–Кубрат съдът е разпоредил издаването на заповед за незабавно изпълнение № 239/23.07.2018 г. и на изпълнителен лист. Поради това, че така издадената заповед е била връчена на длъжниците по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, съдът е указал на кредитора възможността да предяви иск за установяване на вземането си, което ищецът е сторил: по отношение на кредитополучателя И.И. е образувано гр. дело № 558/ 2019 г. по описа на РС – Кубрат, производството по което е приключило с влязло в законна сила Решение № 39/ 2019 г., с което исковата претенция за установяване на вземанията е уважена,

както е предявена, а по отношение на солидарно задължената с него като кредитополучател З. К. И., ЕГН *****, подавайки настоящата искова молба в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, считано от връчването на Разпореждане № 593/ 07.07.2020 г., постановено по ч.гр. дело № 438/2018 г. по описа на РС–Кубрат.

Приетият като писмено доказателство Договор № ***/19.03.2011 г. за банков кредит, съставляващ частен диспозитивен документ, подписан от страните, е годно доказателствено средство, относно съдържащите се в него изявления на посочените договаряли лица. Съгласно разпоредбите на чл.143 и чл.144 ГПК този документ, неоспорен от ответника, има обвързваща съда доказателствена сила, поради което и въз основа на него са установени фактите по делото, както те се твърдят от ищеца.

От заключението на изготвената ССЧЕ се установява, че размерът на предоставения кредит на съпрузите е 2 250 евро, усвоен на 23.03.2011 г. по сметка № 86FINV91501014889305 с титуляр единия от тях - И.Т.И.. Към датата на подаване на заявлението в съда (20.07.2018 г.), кредитополучателите са имали дължими просрочени плащания в размер на главницата от 2 083.88 евро, договорна лихва 907.88 евро и наказателна лихва в размер на 1 561.44 евро. Кредитополучателите са извършвали плащания за погасяване на задълженията по предоставения кредит – 10 вноски в брой на каса в банката, и два парични превода от сметка в друга банка, направени от името на съпруга И.Т.И.. С внесените суми в общ размер на 879.24 евро, ищцовото дружество е регистрирало като погасени задължения на солидарните длъжници за: главница – 166.12 евро, дължима и платена за 10 бр. погасителни вноски, съгласно погасителен план - Приложение №1, към 10.01.2012 г.; договорна лихва – 656.05 евро, дължима и платена за 23 бр. погасителни вноски, съгласно погасителен план - Приложение №1, към 10.02.2013 г.; и наказателна лихва – 57.07 евро, към 27.05.2013 г. От проверените документи – кредитно досие, се установява, че просрочени вноски – за главница и лихви, са вкл. и първите две от погасителния план, както и всяка следваща, но липсват документи – писма, уведомления, покани за плащане, респ. за обявяване на предсрочна изискуемост на всички вземания по договора, адресирани и достигнали до длъжниците, вкл. и до ответницата.

В тежест на ответната страна е да установи фактите и обстоятелствата, съставляващи погасяване или изчерпване на поетите задължения към дружеството заемодател, като в случая във връзка с заявеното от ответницата възражение за частично погасяване на задълженията за главница, договорна и наказателна лихви, от заключението по приетата ССЧЕ и подписания от страните погасителен план - Приложение №, неразделна част от договора за кредит, се установява, че: 1/ е изтекъл 5 годишен срок до датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист в полза на ищцовото дружество срещу ответницата – 20.07.2018 г., по отношение 18 броя погасителни вноски за дължима главница, с падежи от 10.02.2012 г. до 10.07.2013 г., вкл., общо за сумата 331.28 евро ; 2/ е изтекъл 3 годишен срок до датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист в полза на ищцовото дружество срещу ответницата – 20.07.2018 г., по отношение 29 броя погасителни вноски за дължима договорна лихва, с падежи от 10.03.2013 г. до 10.07.2015 г., вкл., общо за сумата 623.47 евро.

Неоснователно и недоказано е заявеното от особения представител на ответницата възражение, че тя е подписала и поела поръчителство в полза на съпруга си И.И., видно от съдържанието на Договор № ***/19.03.2011 г. за банков кредит, той е сключен между „Първа Инвестиционна Банка“ – АД, от една страна като кредитор, и И.Т.И. и ответницата З. К. И., от друга като кредитополучатели, който факт не се променя от допуснатата от заповедния съд грешка в Заповед за изпълнение на изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК № 239/ 23.07.2018 г., в която ответницата е вписана като солидарно задължена в качеството на поръчител, тъй като източник на права, респ. задължения в тежест на

ответницата не е цитираната заповед, а послужилия като основание за издаването ѝ договор за кредит, подписан от нея именно в качеството на кредитополучател.

Въз основа на така изложеното от фактическа страна, от правна съдът приема за установено следното: Безспорно установено по делото е, че страните по същото са установили помежду си облигационно правоотношение, произтичащо от сключения между тях на 21.03.2011 г. договор за заем. По силата на същия ищцовото дружество е предоставило на съпрузите И.Т.И. и З. К. И. – ответницата по делото, сумата по заема – 2 250.00 евро, преведени по разплащателна сметка на първия от тях в същата банка, която те, като кредитополучатели, са се задължили да върнат, ведно с договорената възнаградителна лихва – 1 630.96 евро, в сроковете и размерите на задължителни периодични вноски – ежемесечно, на 10-то число, за периода 10.04.2011 г. – първа, 10.03.2018 г. – последна погасителна вноска, от общо 84 бр. погасителни вноски. Солидарно задължения с ответницата И.И. е направил 10 погасителни вноски в договорените размери по погасителен план за главница, отнасящи се до тази с падеж на 10.01.2012 г., и 23 погасителни вноски в договорените размери по погасителен план за възнаградителна лихва, отнасящи се до тази с падеж на 10.02.2013 г., като и двамата кредитополучатели – една от които ответницата, са останали задължени за сумите: главница - 2 083.88 евро, договорна лихва - 907.88 евро, както и начислявана на основание т. 10 от договора наказателна лихва в размер на законната лихва върху просрочените плащания, в размер на 1 561.44 евро – съгласно заключение по ССЧЕ, и в размер на 1 565.09 евро – съгласно заявление за изпълнение, за периода 10.02.2012 г. до 19.07.2018 г., вкл., като по делото не се спори, че кредитополучателите са преустановила всякакви плащания по договора за кредит на 27.05.2013 г., поради което следва да се приеме, че ответницата не е изпълнила задължението си по чл. 240 ЗЗД в претендираните от ищеца размери. В тази насока е и извършеното доказване на иска.

По делото не се спори, че ответницата, в качеството си на една от кредитополучателите, заедно със съпруга си И.И., са солидарно задължени по отношение на ищцовото дружество – „банката“, а и в същия смисъл са поетите задължения и начинът, по който те са формулирани от страните. В случая - посочените задължения са уговорени в тежест на „кредитополучателите“. Лицата, които съгласно сключения договор „за краткост са наричани кредитополучатели“, видно от началните редове на договора, са общо двамата съпрузи, както те са посочени и като длъжници в заповедното производство; във всяка една от точките на сключения договор, в която са описани поетите задължения - е използван терминът „кредитополучатели“, т.е. имат се предвид едновременно и двамата съпрузи.

Никъде не се съдържа уговорка, съгласно която някое от задълженията да е персонифицирано, да е конкретизирано до определено лице от кредитополучателите, така че другия от тях да е изключен в поемането му. В тази хипотеза - съгласно чл. 240 ЗЗД, отговорността на задължилите се лица е солидарна. Касае се до определен в закона случай на солидарна отговорност по смисъла на чл. 121, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 36, ал. 2 СК, съответно на който е и постигната между страните договореност, т.е. кредитополучателите са поели общо - всяко едно от описаните в договора задължения, всеки един от тях дължи едни и същи престации, и „банката“ може да иска изпълнението от всеки един заедно или поотделно. Съответно - при неизпълнение на някое от поетите задължения, по тяхна вина - всеки един отговаря заедно или поотделно. Поради което и с оглед конкретно предявеното от ищцовото дружество искане - в случая ответницата, посочена и договаряла като кредитополучател, следва да отговаря солидарно за дължимото от кредитополучателите – съпрузи, изпълнение на задължението за връщане на дадената им в заем сума, както и за плащане на обезщетение за неизпълнение на основание чл. 79, ал. 1, във вр. с чл. 240 от ЗЗД. (разяснения в този смисъл и в Решение № 146 от 6.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1127/2010 г.)

Неоснователно и недоказано е заявеното възражение за погасяване отговорността на ответницата, като поръчител по договор за кредит, обезпечен с поръчителство, тъй като към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение е изтекъл 6-месечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД, чийто начален момент е настъпването на изискуемостта на кредита – 10.03.2018 г., тъй като тя не е поръчител на съпруга си, а е страна по договора като кредитополучател, който извод не се променя от допуснатата от съда очевидна фактическа грешка в издадената в заповедното производство заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 417 ГПК.

Относно размера на исковата претенция, съдът намира следното:

Заявените от особения представител на ответницата възражения за давност, съдът намира за частично основателни. Съдът намира, че по отношение на дължимата главница приложение намира общата петгодишна погасителна давност, уредена в нормата на чл.110 ЗЗД. Съгласно решение № 28 от 05.04.2012г. по гр.д.№523 от 2011г.,III г.о., ВКС, задълженията по договор за кредит/заем не са такива за периодичен платеж. Задължението е неделимо и дори договореното връщане на кредита/заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора, поради което е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД. Следователно към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по приложеното ч.гр.д. № 438/2018 г. на РС – Кубрат – 20.07.2018 г., която прекъсва давностния срок съгласно чл.116 б. „в” от ЗЗД, част от вноските за главница в общ размер на 331.28 евро – в съответствие с заключението на ССЧЕ и подписания от страните погасителен план - Приложение № 1, неразделна част от договора за кредит, се явяват погасени по давност за периода от 10.02.2012 г. до 19.07.2013 г., поради което и задължението за главницата на ответницата към банката – ищцовото дружество, което не е погасено по давност е в размер на 1 752.60 евро и обхваща периода от 10.08.2013 г. до 10.03.2018 г. – крайната датата на кредита.

Поради това за разликата над 1 752.60 евро, до пълния претендиран размер от 2 083.88 евро, предявения иск за главница следва да се отхвърли като погасен по давност.

Досежно вземанията за договорна и наказателна лихва в размер на 907.88 евро за периода от 10.03.2013 г. до 10.03.2018 г. и 1 565.09 евро, начислена за периода от 10.02.2012 г. до 19.07.2018 г., вкл., съдът ги намира за частично основателни. Вземанията за лихви се погасят в три годишния период - арг. чл.111, б.„в” ЗЗД. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК е депозирано в съда– 20.07.2018 г., т.е. след като за част от лихвите е изтекъл визирания в посочения по-горе член тригодишен давностен срок. Всички вземания за възнаградителни лихви от 10.03.2013 г. до 19.07.2015 г., в общ размер на 623.47 евро – в съответствие с заключението на ССЧЕ и подписания от страните погасителен план - Приложение № 1, неразделна част от договора за кредит, са погасени по давност. Ето защо ответницата дължи договорна и наказателна лихва за периода от 10.08.2015 г. до 10.03.2018 г. – крайната датата на кредита – относно договорна, и от 10.08.2015 г. до 19.07.2018 г. наказателна лихва, договорена в размер на законната, видно от т. 10 от договора. Поради изложеното, с оглед заключението на ССЧЕ и подписания от страните погасителен план - Приложение № 1, дължимата от ответницата договорна лихва за периода 10.08.2015 г. до 10.03.2018 г. е в размер на 284.41 евро, а за разликата до предявения за установяване размер 907.88 лева исковата претенция следва да се отхвърли като погасена по давност; наказателната лихва за периода 10.08.2015 г. до 19.07.2018 г., начислена по отношение на вземанията за главница и договорна лихва, е в общ размер на 608.58 евро, изчислена с ел.калкулатор на НАП, поради което за разликата до предявения за установяване размер 1565.09 евро исковата претенция следва да се отхвърли като погасена по давност.

Като законна последица от уважаване на иска с правно основание чл. 422 от ГПК, вр. с чл. 240 от ЗЗД за главницата в размер на 1 752.60 евро ответницата дължи и законната лихва върху същата от датата на предявяване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК – 20.07.2018 г., до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 86 ЗЗД.

По отношение на разноските:

При този резултат и двете страни имат право на деловодни разноски на основание чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК, но такива заявява ищцовото дружество.

Поради частичното уважаване – 58 %, на предявените установителни иски за вземанията, за които ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 438/ 2018 г. на РС – Кубрат, следва да бъдат редуцирани и разноските присъдени по производството по последното до размера на сумата от 190.39 лева – за платена държ.такса и юриск.възнаграждение.

На ищеца се дължат и 58 % от разноски за платена държавна такса по установителния иск в размер на 178.25 лева, за експертиза – 360.00, за възн.на особен представител – 300.00 лева, и юриск.възнаграждение, претендирано в размер на 150.00 лева, който е под максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Общия размер на разноските в исковото производство е 988.25 лева, от които по съразмерност следва да му се присъдят разноски в размер на 573.18 лева.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на З. К. И., ЕГН *****, с пост./ наст. адрес в ***, чрез назначен ѝ на основание чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адв. Р.П., АК – Разград, вземането на „Първа инвестиционна банка” АД, ЕИК 831094393, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Н.В.Н. и С.А.П., в качеството на изп. директори чрез пълномощник Л.К.С. – управител на „ПИБ“ - АД - клон Разград, с процесуален представител Д. И. Д. – юрисконсулт, по издадена в полза на дружеството срещу нея Заповед за изпълнение на изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК № 239/ 23.07.2018 г. по ч.гр.дело № 438/ 2018 г. по описа на РС – Кубрат, с която е разпоредено на длъжника – З. К. И., ЕГН *****, солидарно задължена с И.Т.И., и дв. като кредитополучатели, да плати на ищеца – заявител, неплатени свои задължения:

1/ главница в размер на 1 752.60 (хиляда седемстотин петдесет и две евро, шестдесет цента) евро, ведно с законната лихва считано от датата на завеждане на заявлението – 20.07.2018 г. до изплащането на дълга, дълг по Договор № ***/19.03.2011 г. за банков кредит, сключен между „Първа Инвестиционна Банка“ – АД, от една страна като кредитор, и И.Т.И. и ответницата З. К. И., от друга като кредитополучатели, като **отхвърля** исковата претенция в тази ѝ част за разликата до предявения размер от 2 083.88 евро, като погасена по давност;

2/ изискуема договорна лихва за периода 10.08.2015 г. до 10.03.2018 г. в размер на 284.88 (двеста осемдесет и четири евро, осемдесет и осем цента) евро, дълг по Договор № ***/19.03.2011 г. за банков кредит, сключен между „Първа Инвестиционна Банка“ – АД, от

една страна като кредитор, и И.Т.И. и ответницата З. К. И., от друга като кредитополучатели, като **отхвърля** исковата претенция в тази ѝ част за разликата до предявения размер от 907.88 (деветстотин и седем евро, осемдесет и осем цента) евро, като погасена по давност;

3/ изискуема наказателна лихва, начислена за периода 10.08.2015 г. до 19.07.2018 г. в размер на 608.58 (шестстотин и осем евро, петдесет и осем цента) евро, дълг по Договор № ***/19.03.2011 г. за банков кредит, сключен между „Първа Инвестиционна Банка“ – АД, от една страна като кредитор, и И.Т.И. и ответницата З. К. И., от друга като кредитополучатели, като **отхвърля** исковата претенция в тази ѝ част за разликата до предявения размер от 1565.09 (хиляда петстотин шестдесет и пет евро, девет цента) евро, като погасена по давност.

ОСЪЖДА З. К. И., ЕГН *****, с пост./ наст. адрес в ***, да плати на „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК 831094393, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Н.В.Н. и С.А.П., в качеството на изп. директори чрез пълномощник Л.К.С. – управител на „ПИБ“ - АД - клон Разград, на основание чл.78, ал.1 ГПК, по съразмерност, разноски по заповедното - 190.39 (сто и деветдесет лева, тридесет и девет ст.) лева, платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и по настоящото сумата 573.18 (петстотин седемдесет и три лева, осемнадесет ст.) лева - разноски по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС – Разград в двуседмичен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Кубрат: _____